

Arrest

nr. 299 481 van 4 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. GEUENS
Paalsesteenweg 81
3580 BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. GEUENS en van attaché F. FLAVI, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 oktober 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 oktober 2021 om internationale bescherming. Op 24 mei 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 mei 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent van origine Pashtoun. U bent moslim en bent afkomstig van het dorp Lachik gelegen in het district Shigal van de provincie Kunar. U bent geboren op (...) 2003.

In Afghanistan ging u naar school in Lachik tot de 6de graad. Vanaf dan kreeg u problemen waardoor u moest stoppen met school. Uw vader werkte als accountant voor een bouwbedrijf in Kaboel waarbij hij verschillende bouwprojecten aannam en ging controleren op de werven. Hierbij werkte hij samen met buitenlanders. Uw problemen en de problemen van uw vader begonnen toen uw vader een bouwproject introduceerde in jullie dorp. Ervoor wist niemand het van zijn job. Toen de taliban te weten kwamen dat het uw vader was die het bouwproject opstartte in het dorp, kwamen ze naar uw huis. Ze zeiden dat uw vader een misdaad had begaan en ze eisten geld. Uw vader weigerde het overheidsgeld te geven en er ontstond een discussie. Uw familie hoorde dat lawaai aan de deur en kwam ook naar de deur. Het probleem werd erger waardoor de dorpsbewoners erbij kwamen. Ze losten het conflict op en zeiden dat ze garant gingen staan. Uw vader ging hierna terug naar Kaboel voor zijn werk. Ongeveer twee à drie weken na dit bezoek van de taliban, kwam de eerste dreigbrief toe. Na die eerste dreigbrief werd het bouwproject in het dorp stopgezet. U belde naar uw vader en vroeg of hij wou komen, maar hij kwam niet naar het dorp. Een tijd na deze eerste dreigbrief kreeg u ook nog een tweede dreigbrief. Toen belde u ook naar uw vader om te vragen of hij wilde komen. Toen kwam hij wel en verhuisden jullie samen met de rest van de familie naar het huis van uw maternale oom in het dorp Lalalamkas in het district Shigal 15 dagen voor jullie vertrek uit Afghanistan. Jullie reisden samen tot in Iran, maar daar raakte u gescheiden van uw vader en u reisde alleen verder via Turkije, Bulgarije, Griekenland, Servië, Bosnië tot u in België toekwam op 25 oktober 2021. De Dienst Vreemdelingenzaken registreerde uw verzoek tot internationale bescherming op 28 oktober 2021. Vandaag de dag wonen uw moeder, broers en zussen nog bij uw maternale oom in Lalalamkas.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: kopieën van foto's van uw vader op zijn werk, kopieën van werkcontracten en certificaten van uw vader, een kopie van de badge van uw vader, een kopie van het paspoort van uw vader, kopieën van twee dreigbrieven en een kopie van uw taskara.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door de taliban.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is het omwille van uw gebrekkige kennis over het bouwproject van uw vader niet geloofwaardig dat uw vader een project in uw dorp introduceerde, wat de aanleiding vormde van de gekregen bedreigingen van de taliban. Zo weet u niet wanneer uw vader het project introduceerde in het dorp en weet u ook niet hoe lang dit was voor het vertrek van u en uw vader uit Afghanistan (CGVS, p. 15). Doorgevraagd weet u het zelfs niet bij benadering en kan u niet zeggen of het gaat over dagen, maanden of jaren voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 19). Verder weet u ook niet hoe lang het project ging duren (CGVS, p. 16) en hoe uw vader het project introduceerde in het dorp (CGVS, p. 19). Deze gebrekkige kennis verklaart u door te stellen dat u niet betrokken was bij het project en dat uw vader deze informatie heeft (CGVS, p. 15, 16 en 19). Nochtans zijn uw problemen met de taliban, waardoor u besloot uw land van herkomst te verlaten, begonnen doordat uw vader het project opstartte in het dorp. Gelet dus op het belang van deze elementen kan worden verwacht dat u zich hierover informeert. De vaststelling

dat u dit hebt nagelaten te doen, ook al ontvluchtte u samen met uw vader het land en kon u zich toen nog informeren, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Verder moet worden opgemerkt dat bij de documentatie die u voorlegde over het werk van uw vader geen enkel bewijsstuk te vinden is over een project van uw vader in het district Shigal van de provincie Kunar. Dit is opvallend aangezien er wel bewijsstukken zijn van zijn tewerkstelling bij andere projecten en informatie over de projecten waar uw vader op werkte (zie administratief dossier).

De geloofwaardigheid van het opstarten van een bouwproject in uw dorp door uw vader wordt verder ondermijnd doordat het weinig aannemelijk is dat, gelet op de vaststelling dat de taliban in uw regio aanwezig waren, uw vader zich totaal niet bewust zou zijn geweest van de mogelijke risico's verbonden aan dit project (CGVS, p. 19) en zelfs niet zou hebben gesproken thuis over het al dan niet aannemen van het project (CGVS, p. 19).

Om bovenstaande redenen worden al ernstige vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van het opstarten van het project in het dorp door uw vader, wat met zich meebrengt dat meteen ook al twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van de problemen met de taliban die daar het gevolg van zijn.

Volgende vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de taliban nog verder aan:

Om te beginnen is er sprake van een ernstige omissie die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U haalt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat de taliban twee dreigbrieven hebben gebracht naar uw huis (CGVS, p. 12) en u legt deze overigens voor (zie administratief dossier). Na het krijgen van de tweede dreigbrief, kwam uw vader naar huis en besloten jullie met de ganse familie te verhuizen naar het huis van uw maternale oom, waar jullie verder verbleven tot aan jullie vertrek (CGVS, p. 12). Over deze dreigbrieven repte u met geen woord bij de DVZ (CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5). Geconfronteerd met deze opmerkelijke omissie, daar de tweede brief de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw land van herkomst, verklaarde u dat u het wel heeft verteld bij uw eerste interview bij de DVZ (CGVS, p. 19). Deze uitleg is echter niet afdoende en doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. U vermeldde namelijk in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u bij uw eerste interview bij de DVZ al de essentiële elementen heeft kunnen aangeven waarom u Afghanistan heeft verlaten en dat het verslag na uw interview daar voor u werd voorgelezen waardoor u toen al de kans had om deze omissie recht te zetten (CGVS, p. 3 -4).

Verder komt de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen met de taliban nog verder op de helling te staan door uw gebrekkige kennis hierover. Over het huisbezoek van de taliban weet u niet wie van uw familie de deur toen opendeed en weet u niet hoeveel talibanstrijders er aan uw deur stonden (CGVS, p. 16). U weet wel dat ze geld eisten van uw vader, maar gevraagd naar welke bedrag ze eisten blijft u het CGVS een antwoord schuldig (CGVS, p. 16). Nochtans staat dit bedrag vermeld in de dreigbrief (zie vertaling tijdens persoonlijk onderhoud, CGVS, p. 13). Verder weet u niet hoeveel later na het huisbezoek de eerste dreigbrief toekwam (CGVS, p. 17). Helemaal opvallend is het dat u totaal niet weet hoeveel tijd er zit tussen de eerste dreigbrief en tweede dreigbrief (CGVS, p. 17). Zelfs bij benadering kan u dit niet zeggen aangezien u zelf verklaart dat het misschien twee maanden of twee weken waren (CGVS, p. 17). Dit is erg frappant aangezien in de eerste brief nochtans ernstige dreigementen stonden en u toen ook al een eerder bezoek had gekregen van de taliban waardoor u en uw familie dus in angst moeten hebben geleefd. Er kan verwacht worden dat u kan verduidelijken hoe lang deze ingrijpende en moeilijke periode ongeveer duurde en dat u hierbij twee weken van twee maanden kan onderscheiden. Het gegeven dat u ongeschoold bent kan hiervoor geen verschuiving bieden. Ook voor de vaststelling dat u niet kan aanduiden welke de eerste dreigbrief is en welke tweede (CGVS, p.10) biedt uw ongeletterdheid geen verschuiving, daar deze zelfs op het zicht zijn te onderscheiden van elkaar (zie documenten in de groene map).

Verder kan u niet verduidelijken hoe uw vader na het ontvangen van de tweede dreigbrief naar het dorp is gekomen en welke veiligheidsmaatregelen eventueel genomen waren. U geeft hierover aan geen idee te hebben hoe hij naar huis kwam (CGVS, p. 18). U legt dit uit doordat u in een andere kamer was en hem pas zag toen u van kamer veranderde (CGVS, p. 18). Deze uitleg kan geen verschuiving bieden gelet op de context waarbij uw vader ernstig wordt bedreigd en vervolgens een risicovolle tocht naar huis aflegt waardoor het erg opmerkelijk is dat u geen zicht kan bieden op hoe hij op dat cruciaal moment naar huis is gekomen. Ook over de reactie van uw vader op zijn gekregen bedreigingen is uw kennis gebrekkig. Zo weet u niet of uw vader nog in contact stond met uw werkgever na de verhuis van jullie familie (CGVS,

p. 20). Gelet op de vaststelling dat jullie nadien zelfs samen vertrokken zijn, kon u zich over het bovenstaande nog bijkomend informeren.

Helemaal opmerkelijk wordt het wanneer u aangeeft niet te weten of uw familie na de verhuis nog een dreigbrief ontving of niet (CGVS, p. 18), ook al staat u nog steeds in contact met uw familie (CGVS, p. 8). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij informeert naar het verdere verloop van zijn voorgehouden problemen. Het feit dat u dit heeft nagelaten te doen, wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Naast uw gebrekkige kennis over uw problemen met de taliban, doet de vaststelling dat u, ondanks het feit dat u samen met uw vader bent vertrokken, niet weet waar uw vader zijn beslissing op baseerde om het land te verlaten verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas (CGVS, p. 19 “Hij nam de beslissing om te vertrekken, ik weet niet hoe”). Eerst verklaart u dat u en uw vader te weten kwamen dat de taliban geïnformeerd waren over de verhuizing van uw familie (CGVS, p. 19). Vervolgens verklaart u dat de taliban het misschien te weten kwamen en dan gokt u dat uw vader informatie had dat de taliban het wisten (CGVS, p. 19). Daarna verklaart u plots wel zeker te zijn dat de taliban geïnformeerd waren over de verhuizing (CGVS, p. 19). De vaststelling dat u zulke volatiele verklaringen aflegt en er dus niet in slaagt om te verduidelijken waar de beslissing van uw vader om te vluchten op dat moment juist op gebaseerd was, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Des te meer in een context waarbij u samen met uw vader vlucht en dus nog meer kan verwacht worden dat u geïnformeerd bent hierover.

Tot slot is het merkwaardig dat uw vader uw gezin ondanks de niet mis te verstane bedreigingen van de taliban in de eerste dreigbrief, niet in veiligheid brengt. Ook al verwittigde u hem van de dreigbrief, uw vader kwam niet naar huis van zijn werk (CGVS, p. 12). Dit is bovendien des te minder aannemelijk aangezien er gelet op de data die op de dreigbrieven staan nog een geruime tijd zit tussen de brieven en dus uw familie al die tijd in hun eigen huis in het dorp woonde wat voor hen zeer riskant was aangezien uw hele familie bedreigd werd in de brief (zie vertaling notities persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Na het ontvangen van de tweede dreigbrief is de reactie van uw vader het tegenovergestelde, dan brengt hij zijn ganse familie onder bij uw maternale oom (CGVS, p. 18). U slaagt er niet in uit te leggen waarom uw vader zijn reactie na de eerste dreigbrief zo anders was dan bij de tweede dreigbrief (CGVS, p. 17). Bovenstaande bevreemdende reactie van uw vader op de ontvangen bedreigingen ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Om al bovenstaande redenen moet worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de taliban.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat ook al wordt geloof gehecht aan het profiel van uw vader, dat het loutere gegeven dat een familielid actief zou zijn geweest als accountant bij een bouwonderneming en hierbij samenwerkte met buitenlanders onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken. U dient in concreto aan te tonen dat u in uw geval een vrees heeft, maar u blijft hierbij in gebreke. Gelet op uw bedrieglijke asielmotieven slaagt u er niet in concrete en geloofwaardige indicaties aan te reiken dat uw vader en uw familie problemen kennen met de taliban.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de

periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent. Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. U legt kopieën neer van bewijsstukken van het werk van uw vader (foto's, werkcontracten, certificaten, badge, arbeidscertificaten), maar het profiel van uw vader als accountant bij een bouwonderneming wordt niet betwist. Het kopie van het paspoort van uw vader en van uw eigen taskara zeggen hooguit iets over uw nationaliteit en identiteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. Over de kopieën van de dreigbrieven van de taliban dient opgemerkt te worden dat zulke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien is dergelijk type dreigbrief eenvoudig te fabriceren door knip-en plakwerk. Over het geheel van Afgaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerlei documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afgaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, §§ 1 en 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een e-mail van verzoekers vader aan verzoekers raadsman en documenten over het werk van verzoekers vader (stuk 3);
- een e-mail van de werkgever van verzoekers vader aan verzoekers raadsman en documenten over het werk van verzoekers vader (stuk 4).

2.2.2. Op 24 oktober 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, aan de COI Focus "Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de taliban, omdat (B) het loutere gegeven dat een familielid actief zou zijn geweest als accountant bij een bouwonderneming en hierbij samenwerkte met buitenlanders onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (F) de neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden willen doden omwille van de werkzaamheden van zijn vader als accountant voor een bouwbedrijf in Kaboel waarbij hij samenwerkte met buitenlanders. Zijn problemen en de problemen van zijn vader zouden zijn begonnen toen zijn vader een bouwproject zou hebben geïntroduceerd in hun dorp. Hiervoor zou niemand kennis hebben gehad van zijn vaders werkzaamheden. Toen de taliban dit te weten kwamen, zouden zij naar verzoekers huis zijn gekomen, gezegd hebben dat verzoekers vader een misdaad had begaan en geld geëist hebben. Verzoekers vader zou echter geweigerd hebben het (overheids-)geld te geven, waarop er een discussie zou zijn ontstaan die uiteindelijk opgelost zou zijn door dorpsbewoners die gezegd zouden hebben dat zij garant zouden staan. Na dit bezoek van de taliban zou verzoekers vader terug naar Kaboel zijn gegaan voor zijn werk. Hierna zouden verzoeker en zijn familie twee dreigbrieven hebben ontvangen. Daarna zouden verzoeker, zijn vader en de rest van hun familie naar het huis van verzoekers maternale oom zijn verhuisd en zouden vervolgens verzoeker en zijn vader uit Afghanistan zijn vertrokken. Zij zouden samen tot Iran zijn gereisd, maar daar zou verzoeker van zijn vader gescheiden zijn geraakt en alleen verder zijn gereisd tot hij in België toekwam. Op heden zouden verzoekers moeder, broers en zussen nog bij verzoekers maternale oom wonen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de taliban, nu (i) het niet geloofwaardig is dat zijn vader een bouwproject in hun dorp introduceerde, gezien zijn gebrekkige kennis over dit project, er bij de documentatie die hij voorlegde over het werk van zijn vader geen enkel bewijsstuk te vinden is over een project van zijn vader in het district Shigal van de provincie Kunar en het weinig aannemelijk is dat zijn vader zich totaal niet bewust zou zijn geweest van de mogelijke risico's die verbonden zouden zijn aan dit project, (ii) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) met geen woord repte over de dreigbrieven die hij en zijn familie zouden hebben ontvangen en deze ernstige omissie afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, (iii) de geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen met de taliban nog verder op de helling komt te staan door zijn gebrekkige kennis over het huisbezoek en de dreigbrieven van de taliban, (iv) hij niet kan verduidelijken hoe zijn vader na het ontvangen van de tweede dreigbrief naar het dorp is gekomen en welke veiligheidsmaatregelen eventueel genomen werden, (v) hij aangeeft niet te weten of zijn familie na de verhuis nog een dreigbrief ontving, (vi) hij niet weet waarop zijn vader zijn beslissing baseerde om het land te verlaten en (vii) het merkwaardig is dat zijn vader zijn gezin, ondanks de niet mis te verstane bedreigingen van de taliban in de eerste dreigbrief, niet in veiligheid bracht, omdat (B) het loutere gegeven dat een familielid actief zou zijn geweest als accountant bij een bouwonderneming en hierbij samenwerkte met buitenlanders onvoldoende is om een gegronde vrees aannemelijk te maken en omdat (C) de neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen ombuigen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Vooreerst is het omwille van uw gebrekkige kennis over het bouwproject van uw vader niet geloofwaardig dat uw vader een project in uw dorp introduceerde, wat de aanleiding vormde van de gekregen bedreigingen van de taliban. Zo weet u niet wanneer uw vader het project introduceerde in het dorp en weet u ook niet hoe lang dit was voor het vertrek van u en uw vader uit Afghanistan (CGVS, p. 15). Doorgevraagd weet u het zelfs niet bij benadering en kan u niet zeggen of het gaat over dagen, maanden of jaren voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 19). Verder weet u ook niet hoe lang het project ging duren (CGVS, p. 16) en hoe uw vader het project introduceerde in het dorp (CGVS, p. 19). Deze gebrekkige kennis verklaart u door te stellen dat u niet betrokken was bij het project en dat uw vader deze informatie heeft (CGVS, p. 15, 16 en 19). Nochtans zijn uw problemen met de taliban, waardoor u besloot uw land van herkomst te verlaten, begonnen doordat uw vader het project opstartte in het dorp. Gelet dus op het belang van deze elementen kan worden verwacht dat u zich hierover informeert. De vaststelling dat u dit hebt nagelaten te doen, ook al ontvluchtte u samen met uw vader het land en kon u zich toen nog informeren, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Verder moet worden opgemerkt dat bij de documentatie die u voorlegde over het werk van uw vader geen enkel bewijsstuk te vinden is over een project van uw vader in het district Shigal van de provincie Kunar. Dit is opvallend aangezien er wel bewijsstukken zijn van zijn tewerkstelling bij andere projecten en informatie over de projecten waar uw vader op werkte (zie administratief dossier).

De geloofwaardigheid van het opstarten van een bouwproject in uw dorp door uw vader wordt verder ondermijnd doordat het weinig aannemelijk is dat, gelet op de vaststelling dat de taliban in uw regio aanwezig waren, uw vader zich totaal niet bewust zou zijn geweest van de mogelijke risico's verbonden aan dit project (CGVS, p. 19) en zelfs niet zou hebben gesproken thuis over het al dan niet aannemen van het project (CGVS, p. 19).

Om bovenstaande redenen worden al ernstige vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van het opstarten van het project in het dorp door uw vader, wat met zich meebrengt dat meteen ook al twijfels ontstaan over de geloofwaardigheid van de problemen met de taliban die daar het gevolg van zijn.

Volgende vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de taliban nog verder aan:

Om te beginnen is er sprake van een ernstige omissie die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U haalt tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat de taliban twee dreigbrieven hebben gebracht naar uw huis (CGVS, p. 12) en u legt deze overigens voor (zie administratief dossier). Na het krijgen van de tweede dreigbrief, kwam uw vader naar huis en besloten jullie met de ganse familie te verhuizen naar het huis van uw maternale oom, waar jullie verder verbleven tot aan jullie vertrek (CGVS, p. 12). Over deze dreigbrieven repte u met geen woord bij de DVZ (CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5). Geconfronteerd met deze opmerkelijke omissie, daar de tweede brief de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw land van herkomst, verklaarde u dat u het wel heeft verteld bij uw eerste interview bij de DVZ (CGVS, p. 19). Deze uitleg is echter niet afdoende en doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. U vermeldde namelijk in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u bij uw eerste interview bij de DVZ al de essentiële elementen heeft kunnen aangeven waarom u Afghanistan heeft verlaten en dat het verslag na uw interview daar voor u werd voorgelezen waardoor u toen al de kans had om deze omissie recht te zetten (CGVS, p. 3 -4).

Verder komt de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen met de taliban nog verder op de helling te staan door uw gebrekkige kennis hierover. Over het huisbezoek van de taliban weet u niet wie van uw familie de deur toen opendeed en weet u niet hoeveel talibanstrijders er aan uw deur stonden (CGVS, p. 16). U weet wel dat ze geld eisten van uw vader, maar gevraagd naar welke bedrag ze eisten blijft u het CGVS een antwoord schuldig (CGVS, p. 16). Nochtans staat dit bedrag vermeld in de dreigbrief (zie vertaling tijdens persoonlijk onderhoud, CGVS, p. 13). Verder weet u niet hoeveel later na het huisbezoek de eerste dreigbrief toekwam (CGVS, p. 17). Helemaal opvallend is het dat u totaal niet weet hoeveel tijd er zit tussen de eerste dreigbrief en tweede dreigbrief (CGVS, p. 17). Zelfs bij benadering kan u dit niet zeggen aangezien u zelf verklaart dat het misschien twee maanden of twee weken waren (CGVS, p. 17). Dit is erg frappant aangezien in de eerste brief nochtans ernstige dreigementen stonden en u toen ook al een eerder bezoek had gekregen van de taliban waardoor u en uw familie dus in angst moeten hebben geleefd. Er kan verwacht worden dat u kan verduidelijken hoe lang deze ingrijpende en moeilijke periode ongeveer duurde en dat u hierbij twee weken van twee maanden kan onderscheiden. Het gegeven dat u ongeschoold bent kan hiervoor geen verschuiving bieden. Ook voor de vaststelling dat u niet kan aanduiden welke de eerste dreigbrief is en welke tweede (CGVS, p.10) biedt uw ongeletterdheid geen verschuiving, daar deze zelfs op het zicht zijn te onderscheiden van elkaar (zie documenten in de groene map).

Verder kan u niet verduidelijken hoe uw vader na het ontvangen van de tweede dreigbrief naar het dorp is gekomen en welke veiligheidsmaatregelen eventueel genomen waren. U geeft hierover aan geen idee te hebben hoe hij naar huis kwam (CGVS, p. 18). U legt dit uit doordat u in een andere kamer was en hem pas zag toen u van kamer veranderde (CGVS, p. 18). Deze uitleg kan geen verschuiving bieden gelet op

de context waarbij uw vader ernstig wordt bedreigd en vervolgens een risicovolle tocht naar huis aflegt waardoor het erg opmerkelijk is dat u geen zicht kan bieden op hoe hij op dat cruciaal moment naar huis is gekomen. Ook over de reactie van uw vader op zijn gekregen bedreigingen is uw kennis gebrekkig. Zo weet u niet of uw vader nog in contact stond met uw werkgever na de verhuis van jullie familie (CGVS, p. 20). Gelet op de vaststelling dat jullie nadien zelfs samen vertrokken zijn, kon u zich over het bovenstaande nog bijkomend informeren.

Helemaal opmerkelijk wordt het wanneer u aangeeft niet te weten of uw familie na de verhuis nog een dreigbrief ontving of niet (CGVS, p. 18), ook al staat u nog steeds in contact met uw familie (CGVS, p. 8). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij informeert naar het verdere verloop van zijn voorgehouden problemen. Het feit dat u dit heeft nagelaten te doen, wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Naast uw gebrekkige kennis over uw problemen met de taliban, doet de vaststelling dat u, ondanks het feit dat u samen met uw vader bent vertrokken, niet weet waar uw vader zijn beslissing op baseerde om het land te verlaten verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas (CGVS, p. 19 "Hij nam de beslissing om te vertrekken, ik weet niet hoe"). Eerst verklaart u dat u en uw vader te weten kwamen dat de taliban geïnformeerd waren over de verhuizing van uw familie (CGVS, p. 19). Vervolgens verklaart u dat de taliban het misschien te weten kwamen en dan gokt u dat uw vader informatie had dat de taliban het wisten (CGVS, p. 19). Daarna verklaart u plots wel zeker te zijn dat de taliban geïnformeerd waren over de verhuizing (CGVS, p. 19). De vaststelling dat u zulke volatiele verklaringen aflegt en er dus niet in slaagt om te verduidelijken waar de beslissing van uw vader om te vluchten op dat moment juist op gebaseerd was, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Des te meer in een context waarbij u samen met uw vader vlucht en dus nog meer kan verwacht worden dat u geïnformeerd bent hierover.

Tot slot is het merkwaardig dat uw vader uw gezin ondanks de niet mis te verstane bedreigingen van de taliban in de eerste dreigbrief, niet in veiligheid brengt. Ook al verwittigde u hem van de dreigbrief, uw vader kwam niet naar huis van zijn werk (CGVS, p. 12). Dit is bovendien des te minder aannemelijk aangezien er gelet op de data die op de dreigbrieven staan nog een geruime tijd zit tussen de brieven en dus uw familie al die tijd in hun eigen huis in het dorp woonde wat voor hen zeer riskant was aangezien uw hele familie bedreigd werd in de brief (zie vertaling notities persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Na het ontvangen van de tweede dreigbrief is de reactie van uw vader het tegenovergestelde, dan brengt hij zijn ganse familie onder bij uw maternale oom (CGVS, p. 18). U slaagt er niet in uit te leggen waarom uw vader zijn reactie na de eerste dreigbrief zo anders was dan bij de tweede dreigbrief (CGVS, p. 17). Bovenstaande bevreemdende reactie van uw vader op de ontvangen bedreigingen ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Om al bovenstaande redenen moet worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de taliban.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat ook al wordt geloof gehecht aan het profiel van uw vader, dat het loutere gegeven dat een familielid actief zou zijn geweest als accountant bij een bouwonderneming en hierbij samenwerkte met buitenlanders onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken. U dient in concreto aan te tonen dat u in uw geval een vrees heeft, maar u blijft hierbij in gebreke. Gelet op uw bedrieglijke asielmotieven slaagt u er niet in concrete en geloofwaardige indicaties aan te reiken dat uw vader en uw familie problemen kennen met de taliban.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus (...).

(...)

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. U legt kopieën neer van bewijsstukken van het werk van uw vader (foto's, werkcontracten, certificaten, badge, arbeidscertificaten), maar het profiel van uw vader als accountant bij een bouwonderneming wordt niet betwist. Het kopie van het paspoort van uw vader en van uw eigen taskara zeggen hooguit iets over uw nationaliteit en identiteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. Over de kopieën van de dreigbrieven van de taliban dient opgemerkt te worden dat zulke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien is dergelijk type dreigbrief eenvoudig te fabriceren door knip-en plakwerk. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor zijn leven en het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen waar hij stelt dat de taliban hem zullen komen zoeken en dat hij reeds twee zeer uitdrukkelijke dreigbrieven ontving, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te weerleggen of te ontkrachten of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Ook waar hij ten aanzien van het motief dat hij een gebrekkige kennis heeft over het bouwproject dat zijn vader zou hebben geïntroduceerd in het dorp, aanvoert dat hij nog zeer jong was en daardoor niet betrokken werd bij de tewerkstelling van zijn vader, beperkt verzoeker zich slechts tot het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen. Waar verzoeker vervolgens stelt dat de hoofdzetel van het werk van zijn vader in Kaboel lag, dat zijn vader bijgevolg altijd in Kaboel was en slechts één keer om de twee maanden naar huis kwam en dat hij hierdoor dan ook niet op de hoogte was van de details van zijn vaders werk, merkt de Raad nog op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader twee of drie keer per maand naar huis kwam (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Bovendien wordt verzoeker niet verweten een gebrekkige kennis te hebben over details van zijn vaders tewerkstelling, doch wel dat hij geen (afdoende) (basis)kennis heeft van het project dat zijn vader in hun dorp zou hebben geïntroduceerd. Zo slaagde hij er niet in te duiden wanneer zijn vader het project introduceerde in het dorp, hoe lang dit was voor hun vertrek uit Afghanistan, hoe lang het project zou duren en hoe zijn vader het project geïntroduceerd zou hebben in het dorp. Hoe dan ook weerlegt, noch ontkracht verzoeker met dit betoog de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat zijn (beweerde) problemen met de taliban zouden zijn begonnen doordat zijn vader het project opstartte in het dorp en er dus kan worden verwacht dat hij zich hierover informeert en dat de vaststelling dat hij heeft nagelaten dit te doen, ook al ontvluchtte hij samen met zijn vader het land (*ibid.*, p. 12 en 20) en kon hij zich toen nog informeren, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig aantast. Verzoeker brengt geen afdoende en geloofwaardige redenen aan waarom hij zich niet bij zijn vader zou hebben kunnen informeren over het project. De Raad benadrukt nog dat verzoeker op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan in mei 2021 ongeveer 18 jaar oud zou zijn geweest (adm. doss., stuk 7, 'Deel DVZ', 'verklaring DVZ', nrs. 4 en 32). Er kan dus eens te meer worden verwacht dat verzoeker zich – ten laatste tijdens zijn vlucht uit Afghanistan, samen met zijn vader – zou hebben geïnformeerd over basiselementen van het project dat de aanleiding zou hebben gevormd voor hun problemen met de taliban en hun vlucht uit Afghanistan.

Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij bij de DVZ wel gezegd heeft dat er dreigbrieven waren, maar dat hij niet wist waar die lagen en of hij deze nog in handen zou kunnen krijgen, dat hij hier nog niet over wou uitweiden omdat hij hier nog niet zeker van was en dat hij bij de DVZ bovendien heel kort moest zijn en geen verdere details en toelichtingen mocht geven, beperkt hij zich tot het louter herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen, zonder de concrete motieven in de bestreden beslissing daarover in een ander daglicht te stellen. Na lezing van de vragenlijst stelt ook de Raad vast dat hierin geen verklaringen over dreigbrieven werden opgenomen (adm. doss., stuk 7, 'Deel DVZ', 'vragenlijst'). De ontvangst van de dreigbrieven vormde volgens verzoeker mee de aanleiding voor zijn vertrek en dat van zijn vader uit Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Het betreft dan ook een kernelement van zijn asielrelaas, zodat van hem kan worden verwacht dat hij dit reeds bij de DVZ ter sprake brengt. Dat hij heel kort moest zijn en geen verdere details en toelichting mocht geven, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in het administratief dossier. Uit de vragenlijst blijkt immers dat verzoeker vrij gedetailleerde verklaringen kon afleggen (adm. doss., stuk 7, 'Deel DVZ', 'vragenlijst'). Bovendien stelde hij bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en dat hij er alle essentiële elementen kon aangeven waarom hij Afghanistan verliet en een verzoek om internationale bescherming indiende (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4).

Verzoeker erkent voorts dat hij niet precies weet hoeveel talibanstrijders er aan de deur stonden, wat de exacte som geld was die de taliban opeisten en wie de deur opendeed voor de taliban. Hij laat wat dit betreft echter gelden dat hij zodanig in paniek was dat hij niet op dergelijke zaken gelet heeft en dat hij niet wist dat hij ooit nog exact zou moeten weten hoeveel strijders er precies voor zijn deur stonden. Dat hij zodanig in paniek was dat hij niet op dergelijke zaken gelet heeft, is vooreerst een loutere bewering

(*post factum*). Bovendien kan van verzoeker worden verwacht dat hij zich, indien hij werkelijk in paniek zou zijn geweest, nadien bij zijn familie – waar hij nog contact mee onderhoudt (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) – over dergelijke kernelementen van zijn vluchtrelaas zou hebben geïnformeerd opdat hij in staat zou zijn om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven. Zijn uitleg dat hij niet wist dat hij ooit nog exact zou moeten weten hoeveel strijders er precies voor zijn deur stonden, werpt hierop geen ander licht. Gelet op het gegeven dat verzoeker verklaarde dat de taliban bij het huisbezoek met veel waren (*ibid.*, p. 16), wordt van hem niet verwacht dat hij exact zou kunnen aangeven met hoeveel zij waren. Redelijkerwijs kan wel van hem worden verwacht dat hij dit bij benadering kan aangeven. Verzoeker slaagde hier echter niet in. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker ten aanzien van het motief in de bestreden beslissing over zijn gebrekkige kennis van de dreigbrieven aanvoert dat hij niet kan lezen en hierdoor moeilijkheden ondervindt, beperkt hij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, namelijk dat zijn ongeletterdheid hiervoor geen verschoning kan bieden. Bovendien herhaalt de Raad dat van verzoeker wordt verwacht dat hij zich grondig informeert over alle (kern)elementen van zijn asielrelaas. De omstandigheid dat hij niet zou kunnen lezen doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker brengt in dit verband immers geen afdoende en geloofwaardige redenen aan waarom hij zich niet zou hebben kunnen laten bijstaan bij het lezen van de dreigbrieven.

Voorts werpt verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift dat hij moeilijk kan uitleggen wat precies de gedachtegang is van een andere persoon en dat hij alleen kan zeggen dat zijn vader enorm onder de indruk was van de tweede dreigbrief en diezelfde nacht dat hem dit ter kennis werd gebracht, nog naar huis is gekomen geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing dat het, gelet op de context waarbij zijn vader ernstig wordt bedreigd en vervolgens een risicovolle tocht naar huis aflegt, erg opmerkelijk is dat hij geen zicht kan bieden op hoe zijn vader op dat cruciaal moment naar huis is gekomen en dat hij ook niet weet of zijn vader nog in contact stond met zijn werkgever na de verhuis, hoewel zij nadien samen zijn vertrokken en hij zich hierover dus nog bijkomend kon informeren.

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift nog een e-mail van zijn vader aan zijn raadsman, een e-mail van de werkgever van zijn vader aan zijn raadsman en een bundel met documenten over het werk van zijn vader (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 4). Hij laat echter na om verdere duiding te verschaffen over deze stukken. Zoals terecht in de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing wordt gesteld, wordt het profiel van verzoekers vader als accountant bij een bouwonderneming niet betwist, maar slaagt verzoeker er niet in om zijn problemen met de taliban naar aanleiding van deze tewerkstelling van zijn vader aannemelijk te maken. Het louter neerleggen van een bundel documenten over het werk van zijn vader volstaat dan ook niet om deze problemen te staven. In de e-mail van de werkgever van verzoekers vader wordt voorts niet geconcretiseerd welke bedreigingen verzoekers vader en gezin juist zouden hebben ontvangen. Bovendien wordt er in de e-mail geen melding gemaakt van het bouwproject in verzoekers dorp van herkomst, dat de aanleiding vormde voor de bedreigingen van de taliban. De e-mail van verzoekers vader heeft een gesolliciteerd en subjectief karakter en kan bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als objectief bewijs van de feiten die erin worden vermeld. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, volstaan dan ook niet om zijn problemen met de taliban te staven.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaan om in navolging van de adjunct-commissaris te besluiten dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden willen doden omwille van de werkzaamheden van zijn vader als accountant voor een bouwbedrijf in Kaboel – waarbij hij samenwerkte met buitenlanders – niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven geheel ongemoeid laat:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden willen doden omwille van de werkzaamheden van zijn vader als accountant voor een bouwbedrijf in Kaboel waarbij deze samenwerkte met buitenlanders niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Verder oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Te dezen oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt door verzoeker niet betwist en wordt bovendien bevestigd in de aanvullende nota die verwerende partij op 24 oktober 2023 op de Raad heeft neergelegd en waarin aan meer recente informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gerefereerd.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN